

Spidsmus kjender enhver; men hvor mange vide, at vi have henvend et Dusin af Arter af Flagermus, fremdeles en halv Snese Arter af de Dyr, vi i daglig Tale kalde Mus, og tre Arter af, hvad vi kalde Spidsmus. Det er saaledes endnu meget tvivlsomt, om de af Nilsson og andre opstillede Gisninger for vore Pattedyrs Vedkommende svare til Virkeligheden, og *Spørgsmaalet, hvorfra vi have faaet vore milerende Pattedyr er endnu langt fra at kunne løses fyldestgjørende*. At dette for en stor Del ogsaa gjælder om vore Husdyr, vil være kjendt ved *Steenstrups* ihærdige Bestræbelser.

Som man ser, har jeg i det foregaaende indskrænket mig til kun at omtale *Forekomsten* af de vilde Landpattedyr, hvor fristende det end kunde være ogsaa at fremføre rent zoologiske og biologiske Meddelelser; men paa nærværende Sted har jeg jo kun at holde mig til *det geografiske*. Jeg skal villig indrømme, at den hele her omhandlede Sag, set fra et vist Standpunkt, kan kaldes en Smaating; men, saa vidt jeg véd, har man hidtil

ikke haft Øje for, at en hel Landsdels Pattedyrfauna kan findes i selve en Hovedstad, og det kunde mulig være, at en og anden ved det nærværende føler sig opfordret til at gjøre lignende Undersøgelser i andre Byer. Det er utvivlsomt, at der er adskillige store Byer i Verden, som frembyde megen Interesse i faunistisk Henseende, og man kan som Exempel herpaa nævne Paris, inden for hvis Enceinte der ligger vidtstrakte, utilbyggede Terræner, Rom, hvis hele sydlige Del næsten kun er Vinhaver og Ruiner, og endelig de Byer, der ligesom Kjøbenhavn have været eller ere omgivne af store Jordvolde. Fremdeles er her jo givet en Sammenstilling af det, jeg har kunnet faa at vide om de vilde Landpattedyrs Forekomst i hele vort Land, og derfor har denne Meddelelse maaske en vis videnskabelig Betydning. Endelig maa Undersøgelsen vel altid kunne siges at have en *topografisk* Interesse, nemlig som et Bidrag til Spørgsmaalet om det „Kjøbenhavn, der forsvinder“.

Mindre Meddelelser.

Hvor langt kom Nordenskiöld ind paa den grønlandske Indlandsis? Da det er af Interesse at faa dette Spørgsmaal besvaret, have vi henvendt os til Prof. Nordenskiöld og udbedt os Oplysninger derom. I de Stedbestemmelser, der ere offentliggjorte med Hensyn til den svenske Expeditions Rejse til Grønland 1870, ere nemlig kun de opførte i Detail, der vedrøre Kaartlægningen.*) Nordenskiöld har nu venskabelig meddelt os nøjere Oplysninger, for at de kunne blive offentliggjorte i nærværende Tidsskrift:

	Bredde.	Længde v. f. Gr.
Tæltpladsen ved Tesslursarsoak ved Foden af Indlandsisen :	68 Gr., 20' S.	51 Gr. 63.
Paa Indlandsisen Middag d. 20de Juli . . .	ingen Observation.	
— — — — — d. 21de Juli . . .	68 Gr., 21' S.	50 Gr., 30' E.
— — — — — d. 22de Juli . . .	68 Gr., 22' S.	50 Gr., 10' E.
— — — — — d. 23de Juli . . .	68 Gr., 21' S.	49 Gr., 40' E.

Fra dette sidste Sted vandrede Nordenskiöld og hans Ledsager Berggren fremdeles 3—4 Kilometer (omtr. $\frac{1}{2}$ geogr. Mil.) imod Øst, inden de vendte om. Paa denne Maade have de altsaa i alt fra Isens Rand og ind i Landet gaaet 57 Kilometer, d. v. s. omtr. $7\frac{1}{2}$ geogr. Mil. — Af de tidligere rejse har ingen naaet nær saa langt. Kjøbmand *Lars Dalager*, der 1751 foretog en Vandring paa Isen, naaede saaledes kun 2 geogr. Mil ind paa den**), og de, der ellers have været derinde, have nærmest kun fulgt Isens Rand. Det er naturligvis i højeste Grad ønskeligt, at faa Indlandsisen undersøgt, og man maa haabe, at den Tid nærmer sig, da man heri Landet vil sætte megen Kraft paa, at dette kan ske. Hele Sagen er imidlertid forbundet med overordentlige Vanskeligheder. Det Terræn, som her er Tale om, udgjør jo et aldeles ubeboet Rum paa mindst 20,000 □ Mile eller ligesaa meget som hele Frankrig og Tyskland tilsammen. Det at

rejse, endog kun til Randen af Isen er allerede brydsomt nok, i det den ligger langt borte fra beboede Steder, og de allerfleste Danskere, selv de, der have levet hele Aarrækker i Grønland, have ingen Sinde set Indlandsisen. Vandringen paa selve Isen viser sig efter forskellige Beretninger at være yderst møjsommelig. Nordenskiöld og Berggren traf saaledes snart høje Pyramider eller Kamme af Is, snart dybe Kløfter og vældige Elve, over hvilke de maatte passere, og Isen lignede paa en stor Strækning et „af Stormen oprørt Hav, der pludselig var stivnet i Kuldens Lænker“. Hvalfangerassistent *O. V. Kielsen*, der 1830 foretog en tre Timers Vandring paa Isen*), fandt den paa de fleste Steder „glat som et Spejl“ og vilde næppe have kunnet gaa derpaa, hvis han ikke havde haft Isspor med; Overfladen var meget ujævn, og „lignede Havets i en stormende Søgang“. Kielsen led ogsaa overordentlig af Kulden, som — det var i Martsmaaned — steg til 27° Celsius. For at foretage en længere Vandring paa Isen er ét fremfor alt nødvendigt, nemlig godt Vejr. Nordenskiöld var i saa Henseende yderst heldig; thi han havde klart Vejr paa hele sin 8 Dages Tur, og om Dagen steg Varmen i Skyggen til 7—8° og i Solen til 24—30°; om Natten var det visselig koldt, men ikke i nogen høj Grad. Uden dette heldige Vejr vilde selv Nordenskiöld med al sin Udholdenhed ikke have kunnet komme nær saa langt ind paa Isen, som han gjorde.

Ed. E.

Expedition til Grønland. Den af Premierløjtnant i Flaaden *J. A. D. Jensen* ledede Expedition til Grønland er efter en heldig Overrejse og i god Behold kommen til Godthaab; Bestemmelsen var egentlig, at den skulde være gaaet til Frederikshaab, men dette blev hindret paa Grund af Is. Fra Godthaab vil den drage imod Syd.

Ed. E.

*) Se herom: Redogørelse for en expedition till Grönland år 1870 af A. E. Nordenskiöld, og: Geografiska ortbestämningar under svenska expeditionen till Grönland 1870, beräknade af E. Jäderin, — begge i Öfvers. af Kgl. Vetensk. Akademi. Förhandl. (1870. 1871.)

**) Grönlandske Relationer, S. 94 og 95.

*) C. Pingel i „Dagen“ for 1831, Nr. 6, og O. V. Kielsen: Vinterreise til Isblinken ved Holsteinsborg i Schouwvs „Dansk Ugeskrift“, 1ste Bind, S. 114 o. fg.